

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

念水

หนึ่ง

ความคิด

นิพนธ์นตร์

6

พิมพ์ครั้งที่ 1

耳根 Er Gen เขียน
ลดาดอนัน แปล

阅文集团

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เป็นที่รู้กันดีว่านอกจากความรักตัวกลัวตายและปณิธานในการแสวงหาชีวิตอมตะแล้วนั้น ไป่เสี่ยวฉวน พระเอกจอมป่วนของ 'หนึ่งความคิดนิจินรันดร์' เรื่องนี้มีเอกลักษณ์ประจำตัวอีกอย่างก็คือวีรกรรมสะท้านฟ้าสะเทือนดิน ชนิดเหยียบย่างไปที่ใดก็ล้วนแต่ทำให้ผู้คนเซ็ดขยายด ตั้งแต่เริ่มบำเพ็ญเพียรจนผ่านมาหลายปี หายนะที่เกิดขึ้นด้วยน้ำมือของไป่เสี่ยวฉวนไม่เคยเล็กลง มีแต่ใหญ่ขึ้นและใหญ่ขึ้นอีก เรียกเสียงหัวเราะจากนักอ่านทุกท่านมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

แต่คนทุกคนวันหนึ่งก็ต้องเติบโต ไป่เสี่ยวฉวนก็เช่นกัน การออกมาหาประสบการณ์นอกสำนักรวมถึงสงครามระหว่างสองสำนักที่โกล้เข้ามาทุกที กำลังจะบีบให้เขาทำการตัดสินใจครั้งสำคัญโดยไม่อาจทำเป็นเล่นอย่างในอดีตได้อีกต่อไป

และในเล่มนี้ทุกท่านจะได้เห็นแจ้งว่า...ระหว่างสำนักหลังซี้กับสำนักเซวี่ซี้ สองแห่งนี้ ใจของไป่เสี่ยวฉวนอยู่ที่ใดกันแน่

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เก็น ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลตฟอร์มของฉีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิรันดร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เจิ้งกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เก็นชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบ้ำเพี้ยนเพี้ยน เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

เขาไม่ต้องการให้ใครตาย ไม่ต้องการให้มีสงคราม
เขายากให้ทุกคนได้มีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างมีความสุข

บทที่ 244

เต็มไปด้วยเจตนาร้ายแท้ ๆ

ม่านตาทั้งคู่ของไป่เสี่ยวฉวนหดลง จย่าเลี่ยผู้นี้เขาได้สังเกตเป็นพิเศษมาก่อนหน้านี้แล้วว่าอีกฝ่ายเป็นบุคคลที่โดดเด่นในบรรดาผู้พิทักษ์ของเซวี่เหมย ยามนี้เมื่อลงมือ ความแข็งแกร่งของพลังอำนาจนั้นก็ทำให้เขาารู้ได้ทันทีว่านี่จะเป็นศัตรูตัวฉกาจคนหนึ่ง

"พลังบำเพ็ญสูงกว่าข้า แต่กลับมาซ่อนตัวอยู่ตรงนี้เพื่อลอบโจมตีข้า ไร้ยางอาย ต่ำช้า ข้าเกลียดคนประเภทนี้ที่สุด คนเช่นนี้สมควรถูกฟ้าผ่า!" ไป่เสี่ยวฉวนโกรธมาก ดวงตาเปล่งประกายวาว กำลังจะลงมือ แต่เวลานี้เอง... กลับเกิดภาพเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ไป่เสี่ยวฉวนเบิกตากว้างอ้าปากค้าง ภาพเหตุการณ์ที่แม้แต่จย่าเลี่ยเองก็ยังไม่อยากเชื่อ!

แทบจะทันทีที่ไป่เสี่ยวฉวนพุดจบ เสียงหัวเราะของจย่าเลี่ยก็สะท้อนก้อง หมอกทั่วร่างกลายเป็นฝ่ามือขนาดใหญ่สีเลือด นำพาร่างให้ตรงดิ่งเข้าไปใกล้ไป่เสี่ยวฉวน...

ทันใดนั้นท้องฟ้าสีเลือดพลันมีเสียงดังสนั่นหวั่นไหวเสียงหนึ่งลอยมาโดยไม่มีลางบอกเหตุใดๆ สายฟ้าหนาเท่าถั่งน้ำสายหนึ่งปรากฏขึ้นท่ามกลางความว่างเปล่า แล้วฟาดใส่จย่าเลี่ยทันที

เสียงกัมปนาทดังสะเทือนเลื่อนลั่น ไปเสี้ยวฉุนตตะลึงในขณะที่ย่าเลยร้องอุทานด้วยความตกใจ ฝ่ามือขนาดใหญ่สีเลือดฟุ้งทลายลงไปเกินครึ่ง เขาเบิกตากว้าง รู้สึกเหลือเชื่อ ตอนที่เขาและไปเสี้ยวฉุนยังไม่ทันได้มีท่าที่ตอบสนองกลับ สายฟ้าสายที่สอง สาม สี่ก็ทยอยพาดผ่าลงมาเสียงดังเบรียงปร้าง

ย่าเลยร้องโหยหวน ฝ่ามือขนาดใหญ่สีเลือดคนอกกว้างสูญสลายไปทันทีทันใด สายฟ้าจึงพาดลงบนร่างของเขาโดยตรง เลือดสดพุ่งทะลักออกจากปาก สีหน้าตะลึงพรึงเพริดและไม่อยากเชื่อ

"นี่...นี่มันเรื่องอะไรกัน! เยี่ยจิ้ง นี่มันวิชาอภินิหารอะไรของเจ้า!" ย่าเลยคำรามโกรธแค้น ในใจตื่นตะลึงระคนหวาดผวา ก่อนถอยกรูดอย่างรวดเร็ว ขณะกำลังจะเงยหน้ามองท้องฟ้า สมอของเขาก็เกิดเสียงดังอึงอลตามมาติดๆ หนึ่งศีรษะแทบจะระเบิด เขามองไปบนท้องฟ้าที่บัดนี้พลันปรากฏสายฟ้าระยิบระยับกันนับร้อยสายตรงดิ่งเข้ามาหาตนท่ามกลางเสียงเบรียงปร้างดังกึกก้อง

"ไม่!" ย่าเลยร้องโหยหวนด้วยความโศกเศร้า ขณะนี้ไม่มีเวลาสนใจไปเสี้ยวฉุนอีก เขายกมือขวาขึ้นตบหน้าผาก ปากก็พ่นซากโล่ซึ่งเต็มไปด้วยลวดลายซับซ้อนอันหนึ่งออกมาปกป้องตัวเองแล้วถอยกรูดด้วยความรวดเร็ว

ขณะที่เขากำลังถอยหลัง สายฟ้านับร้อยก็พุ่งเข้าใส่และพาดผ่าลงมาอย่างต่อเนื่อง แม้จะมีซากโล่สกัดกั้นเอาไว้ แต่ก็ยังทำให้ย่าเลยกระอักเลือดสดออกมาเป็นระยะ โดยเฉพาะครั้งสุดท้ายที่สายฟ้าลึบกว่าสายฟ้าตลงมาอย่างพร้อมเพรียงกัน ซากโล่นั้นไม่สามารถทนรับได้อีกจึงฟุ้งทลายลงทันที ย่าเลยกระอักเลือดออกมาคำใหญ่ ร่างกายทรุดโทรม เขาหิบบเอยันต์ออกมาหนึ่งแผ่น นัยน์ตาเผยความหวาดผวาและเหลือเชื่อ เขาบีบแรงแจ้งหนึ่งครั้ง ยันต์แผ่นนั้นก็ลุกไหม้ การเคลื่อนไหว

เปลี่ยนเป็นเร็วจนน่าตื่นตะลึง รีบถอยกรูดแผ่นแนบไป

ไปเสียจนเบิกตากว้างอ้าปากค้าง ตั้งแต่ต้นจนจบเขาเพียงยืนอยู่ตรงนั้น แม้แต่มือก็ยังไม่ได้ยกขึ้น เพียงแค่...พูดประโยคเดียวเท่านั้น

ภาพนี้เหลือเชื่อเกินไป เขาเห็นทุกเหตุการณ์ตั้งแต่ที่จ่าเลี่ยพุ่งเข้ามาโกลัถนแล้วถูกสายฟ้าันร้อยสายกระหน่ำผ่าลงไปในร่างเขาอย่างบ้าคลั่ง จนกระทั่งเขาแผ่นแนบไปไกล ภายใต้ความสะท้านสะเทือนไปเสียจนจึงไม่ได้บุ่มบ่ามตามไปฆ่า

เขาลมหายใจสะดุด เหย่น้ามองท้องฟ้า แล้วก็มองไปยังทิศทางที่จ่าเลี่ยหนีหายไป ไปเสียจนกะพริบตาปริบๆ รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาทันควัน

"หรือว่า...หรือว่าพลังบำเพ็ญของข้าอยู่ในระดับที่แม้แต่ข้าเองก็ยังไม่รู้ พูดคำเดียวก็ตัดสินใจเป็นตายได้!" ไปเสียจนเพิ่งเกิดความอึกเขมทว่าเมื่อคิดอีกทีก็รู้สึกว่ามันน่าจะเป็นไปได้ หลังจากไตร่ตรองอยู่ชั่วครู่ก็ทำได้เพียงสรุปว่าทุกอย่างนี้เป็นเรื่องบังเอิญ หรือไม่ก็เกี่ยวข้องกับวิชาอมตะมิวงวาย เขาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจ่าเลี่ยจะปรากฏตัวอีกครั้ง เช่นนั้นตนจะได้วิเคราะห์อย่างละเอียด

ไปเสียจนเหาะเตร็ดเตร่อยู่กลางอากาศโดยพกพาเอาความสงสัยและคาดหวังไปด้วย ก่อนเหยียบย่างเข้าไปในมหาสมุทรสีเลือด

ยามนี้ในเขตมหาสมุทรที่อยู่ห่างจากไปเสียจนระยะหนึ่ง จ่าเลี่ยลั่นเทิ้มไปทั้งร่าง มุมปากยังคงมีเลือดสดไหลริน นัยน์ตาเผยความบ้าคลั่งทว่าส่วนลึกในความบ้าคลั่งนั้นก็กลับแฝงไว้ด้วยความหวาดผวา เขาแน่ใจยิ่งนักว่าสายฟ้าที่อยู่ๆ ก็ปรากฏขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ยนั้นต้องเกิดจากวิชาอภินิหารของเยี่ยจ้งอย่างแน่นอน

นี่มันเกิดอะไรขึ้น สมควรตาย นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ เหตุใดถึงได้มีสายฟ้ามากมายถึงเพียงนั้นผ่ามาที่ข้า!

ข้ารู้แล้ว เยี่ยมจึงผู้ที่มีฉายามารโรคระบาด ทั้งยังจิตใจอำมหิต กลอุบายลึกล้ำ เห็นได้ชัดว่าเขาเดาได้ว่าจะมีคนลอบโจมตี จึงใช้วิธีอะไรก็ไม่รู้ที่เพียงมีคนเข้าไปใกล้ก็จะล่อสายฟ้าให้พาดลงมา ต้องเป็นเช่นนั้นแน่นอน! จอย่าเลยใคร่ครวญอยู่พักใหญ่ก็ได้ข้อสรุปเช่นนี้ แม้จะไม่มั่นใจเต็มร้อย ทว่าเขาก็นึกสาเหตุอื่นไม่ออกแล้ว น่าจะเกี่ยวข้องกับสถานที่ต่อสู้ก่อนหน้านี้ ที่นั่นเป็นเขตแดนระหว่างแอ่งน้ำและทะเลทราย มีคลื่นเคลื่อนไหวที่ไม่มั่นคงอยู่และการที่ข้าปรากฏตัวกะทันหัน พลังบำเพ็ญแผ่กระจายก็น่าจะสอดคล้องกับกฎเกณฑ์บางอย่าง เยี่ยมจึงเป็นอาจารย์โสดรู้เรื่องมากกว่าข้า ดังนั้นถึงได้นำมันมาใช้ให้เกิดประโยชน์... จอย่าเลย กัดฟัน จิตสังหารในดวงตาชัดตลบอบอวล

ข้าไม่เชื่อหรอก คราวนี้หากข้าเตรียมตัวดีๆ ต้องฆ่าเขาได้แน่นอน ข้าจะแลเนื้อเถื่อนหนังเขาเป็นพันเป็นหมื่นชิ้น ทรมานเขาทั้งเป็นจนกว่าจะตาย! จอย่าเลยไม่เคยเสียเปรียบผู้ใดมากถึงเพียงนี้มาก่อน เวลานี้จึงสุดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้ง ผินสบใจตนเองลง

ครั้งนี้ข้ายอมใช้พลังบำเพ็ญมาเช่นสังเวย แลกเปลี่ยนเป็นการชุกช่อนปรานชีวิต นอกจากผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมแล้ว ในรัศมีร้อยจิ้งผู้บำเพ็ญเพียรชั้นสร้างฐานจะไม่มีใครจับสังเกตได้ว่าข้าเข้าไปใกล้! จอย่าเลยกัดฟัน ไบหน้าแดงปลั่ง แต่ร่างกายกลับซบผอม เขาเริ่มเคลื่อนไหวอย่างลับๆ หาโอกาสย่องเข้าไปสังหารไปเสียวุ่นอีกครั้ง

เขาสบโอกาสที่วู่นั้นในอีกสามวันให้หลัง วันนี้ไปเสียวุ่นกำลังเหาะอยู่เหนือมหาสมุทรสีเลือด ตลอดทางที่ผ่านมาผิวน้ำราบเรียบปราศจากคลื่นลมใดๆ มองไปทั่วทั้งผืนน้ำสีขาวดล้นไว้วาวของสัตว์อสูรโลหิต ไปเสียวุ่นใครรู้อย่างมากว่าสัตว์อสูรโลหิตหน้าตาเป็นเช่นไร แต่กลับไม่มีโอกาสได้เห็น

ขณะที่กำลังเหาะเคลื่อนไปข้างหน้าด้วยความเบื่อหน่ายอย่างยิ่งนั้น

อยู่ๆ ความว่างเปล่าบนอวกาศมีร้อยจิ้งมีงขวามือของไปเสียวุ่นก็เกิดการ
บิดเบี้ยว ดวงตาทั้งคู่ของเขาเปล่งแสงวาว ผินหน้าหันไปมองก็เห็นเงาร่าง
ของจ่าเลียอยู่บนอวกาศมีร้อยจิ้งอย่างเงียบเทียบทันที

แทบจะทันทีที่ไปเสียวุ่นมองไป จ่าเลียก็เงยหน้าขึ้นฟ้าหวัระว่า
ดวงตาทั้งคู่แดงฉาน เสียงระเบิดตูมดังขึ้นหนึ่งครั้งตลอดทั้งร่างก็กลายเป็น
หมอกโลหิตกลุ่มหนึ่ง เมื่อซ่อนร่างอยู่ในกลุ่มหมอกนี้แล้ว หมอกโลหิต
ก็โหมพัดสาดกลายเป็นหวัระโหลกหน้าตาดูร้ายขนาดยักษ์ตรงเข้า
เขมือบกินไปเสียวุ่น

"เยี่ยจิ้ง ตายเสียเถอะ!" ความเร็วของจ่าเลียนั้นมากเกินไป ทั้งยัง
อยู่ห่างเพียงร้อยจิ้ง ภายใต้ความเร็วยิ่งยวดเช่นนี้ เสียงของเขายัง
ดังสะท้อนอยู่ ทว่าหวัระโหลกที่กลายร่างมาจากหมอกโลหิตกลับมามี
ปรากฏอยู่ด้านหน้าไปเสียวุ่นแล้ว กำลังจะกลืนกินเขาเข้าไปในคำเดียว

ทว่า...ยังไม่ทันที่ไปเสียวุ่นจะลงมือตอบโต้ พบตาที่หวัระโหลก
หมอกโลหิตนี้เข้ามาใกล้ ฟาดินพลันเปลี่ยนสี ลมฟ้าลมฝนพัดตลบ พายุ
คลื่นยักษ์พรณนาระลอกหนึ่งพลันรวมตัวกันอยู่เบื้องหน้าไปเสียวุ่น!

ความรุนแรงของพายุคลื่นนี้ทำให้แม้แต่มหาสมุทรก็ยังเกิดเสียงดัง
ครืนครันราวกับต้องการม้วนเอาท้องทะเลเกินครึ่งขึ้นมา พลังอำนาจ
ชุดโหมดุเดือดตลบเข้าหาหวัระโหลกหมอกโลหิตที่จ่าเลียเสกออกมา
ทันที เพียงสัมผัสเล็กน้อยเสียงตูมตามก็ดังสนั่น หวัระโหลกนี้พลัน
แหลกสลาย เผยให้เห็นจ่าเลียที่กำลังกรีดร้องโหยหวนอยู่ภายใน

"เป็นไปไม่ได้ เป็นเช่นนี้ไปได้อย่างไร เยี่ยจิ้ง..."

ร่างกายของเขาไม่ได้หยุดชะงักเลยแม้แต่บัดเดียว พายุคลื่นลูกนั้น
พัดกวาดเขากระเด็นไปยังขอบฟ้า...มองเห็นได้ว่าท่ามกลางคลื่นลมนี้
เสื้อผ้าของเขาขาดกระรุ่งกระริ่ง ผิวกายเปราะระเอียดจนแยกไม่ออก
หากไม่ใช่เพราะในช่วงวิกฤตจ่าเลียได้หยิบอาวุธป้องกันตัวออกมา

แล้วผืนผ้าตัวเองออกไปจากพื้นที่นี้ได้ เกรงว่าตลอดทั้งร่างของเขาจะถูกพายุคลื่นนั้นพัดจนแหลกเป็นเสี่ยงๆ ไปแล้ว

ไปเสียจนสุดลมหายใจเข้าลึก ตำแหน่งที่เขาอยู่ห่างจากตำแหน่งที่จ๋ายาเลียอยู่ก่อนหน้านี้ไม่ถึงยี่สิบจั้ง พายุคลื่นนั้นรุนแรงจนพัดให้น้ำทะเลเกินครึ่งก่อดุ้งขึ้นกลางอากาศ ทว่าเส้นผมของเขา...กลับไม่กระดิกสักเส้น รวบรวมระยะห่างยี่สิบจั้งนี้มีภูเขากันขวาง...

เมื่อเห็นจ๋ายาเลียถูกม้วนตลบไปไกลด้วยสภาพน่าสังเวชคาตาเช่นนี้ ไปเสียจนก้นกือหันไปทันที ลมหายใจของเขาถี่กระชั้น ยามนี้หากยังไม่เข้าใจ เขาก็ไม่ใช่ไปเสียจนแล้ว

"โลกแห่งนี้...กำลังปกป้องข้า? เพราะข้าฝึกวิชาอมตะมิวงวาย เพราะมีจุดกำเนิดเดียวกัน?" ไปเสียจนซาบซึ้งใจขึ้นมาทันที ยิ่งมองไปรอบด้านความรู้สึกเช่นนี้ก็ยิ่งเด่นชัด ครู่ใหญ่เขาถึงได้ฟื้นคืนสติกลับมาจากความตื่นเต้น หลังจากสุดลมหายใจเข้าลึกก็เชิดกางขึ้น สะบัดปลายแขนเสื้อเบาๆ ทีหนึ่ง

"ข้าไปเสียจนเพียงดิดนิ้ว ผู้บำเพ็ญเพียรชั้นสร้างฐานกระจอกๆ ก็สิ้นราพณาสุร!"

ความตึงเครียดทั้งหมดของไปเสียจนหายเกลี้ยงไม่มีเหลือ เขาพกความลำพองใจ วางท่าโอ้อวดเหาะเคลื่อนไปข้างหน้า เวลาเดียวกันนั้นบนพื้นที่ของมหาสมุทรอันห่างออกไปไกล จ๋ายาเลียกระอักเลือดไม่หยุด บ้าคลั่งอย่างสมบูรณ์

"สมควรตาย สมควรตาย สมควรตาย!" เขาคำรามเดือดดาลราวกับคนบ้า ร่างสั่นทึบ นัยน์ตาฉายแววไม่ยินยอมอย่างรุนแรง

"หนแรกก็ฟ้าผ่า แล้วยังมาพายุคลื่น เจ้าเยี้ยจั้งผู้นี้ใช้วิชาใดกันแน่ หรือว่าโลกแห่งนี้กำลังปกป้องคุ้มครองเขา? ข้าไม่เชื่อ แล้วก็ไม่ต้องด้วย!" ขณะที่จ๋ายาเลียกำลังคำรามเสียงดังก็กระอักเลือดออกมาอีก ดวงตา

ทั้งคู่แดงก่ำ เขาก็มองร่างกายที่แทบจะแห้งเหี่ยวเต็มทีของตัวเอง แล้วยิ่งคลุ้มคลั่งกว่าเดิม ยามนี้เขาบาดเจ็บหนัก ยิ่งที่ถึงเก็บของยังอยู่ เพราะตอนที่ถูกพายุพัดเขากำไว้ในมือแน่น

หลังจากเปลี่ยนอารมณ์ชุดใหม่ จิตสังหารของจ๋าเลียก็พวยพุ่ง ความเกลียดชังที่เขามีต่อไปเสียวนอนอยู่ในระดับที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลก กันแล้ว จากนั้นจึงกัดฟันหีบเอารูปปั้นอันหนึ่งออกมาจากถุงเก็บของ รูปปั้นนี้เหมือนผีรายตนหนึ่งซึ่งดูร้ายหาใดเปรียบ ขณะถือรูปปั้นไว้ในมือ จ๋าเลียก็ลังเลเล็กน้อยแล้วจึงกัดปลายลิ้นก่อนจะฟันเลือดสดใส่รูปปั้นนั้น รูปปั้นพลันหลอมละลายกลายเป็นของเหลวสีดำ แล้วเกาะตัวกันออกมาเป็นอักขระตัวหนึ่ง ลอยขึ้นประทับบนหว่างคิ้วของจ๋าเลีย

จ๋าเลียสั่นไปทั้งร่าง ค่ำรามเสียงแหบแห้งเจ็บปวด อักขระตรงหว่างคิ้วแผ่กระจายกลายเป็นเกราะสีดำปกคลุมทั้งเรือนกายจนร่างของเขาขยายใหญ่ขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ไม่นานอาการบาดเจ็บก็หาย เป็นปกติทั้ง รูปร่างของเขาเปลี่ยนไปจากเดิมมาก ไม่ได้ผอมแห้งอีกต่อไป แต่กำยำล่ำสันอย่างยิ่ง ทว่าหากพิจารณาให้ดีจะเห็นว่าร่างของเขานั้น เลื่อนรารวกับอยู่ระหว่างความจริงและภาพลวง

"กายภูตผีที่บุตรโลहितเขาเจ้าจอมอบให้นี้ทำให้พลังบำเพ็ญของข้าฟื้นคืนได้ภายในระยะเวลาอันสั้น ทั้งยังพัฒนาไปอีกหนึ่งขั้นด้วย เจ้าเย้ยจ้ะ ผู้นั้นผิดปกติ สายฟ้าของเขาข้ามองออกอย่างทะลุปรุโปร่ง ส่วนลมนั้น แม้ข้าจะไม่รู้ที่มาที่ไป แต่คราวนี้ข้าจะซ่อนตัวอยู่ใต้น้ำแล้วพุ่งขึ้นไปฆ่าเขา เมื่อมีเงาของภูตผีเช่นนี้ก็สามารถหลีกเลี่ยงไม่ให้ลมพัดมาโดนได้!

เย้ยจ้ะ ข้าไม่เชื่อหรอกว่าโลกแห่งนี้จะคุ้มครองเจ้า แต่ต่อไปให้เป็นเช่นนั้นจริงๆ ข้าก็จะฝึกขีตฟ้า สังหารเจ้าให้ได้!" จ๋าเลียกัดฟันเก็บพลังบำเพ็ญก่อนจะดำลงไปใต้มหาสมุทรและทะยานไปเบื้องหน้า ครั้นนี้เขาทุ่มเทสุดพลัง

บทที่ 245 ไม่ยุติธรรม!

สามวันต่อมา ไปเสียวฉุนที่อยู่บนมหาสมุทรสีเลือดส้มผัดได้ว่า
มีคลื่นเคลื่อนไหวยากจากพื้นที่อันห่างไกลส่งมาหาอยู่เนืองๆ เขารู้ว่าที่นั่น
ก็คือที่ตั้งของปณิธานของโลกแห่งนี้

"จ๋าเสียผู้มัน เหตุใดถึงไม่ได้ปรากฏตัวมาหลายวันแล้วเล่า"
ไปเสียวฉุนยังรู้สึกคิดถึงอีกฝ่ายเล็กน้อย เขาอยากเห็นมากกว่าเมื่ออีกฝ่าย
ปรากฏตัวอีกครั้ง โลกแห่งนี้จะใช้วิธีการเช่นไรอีก

ท่ามกลางการรอคอยนี้ ไปเสียวฉุนมุ่งหน้าไปอย่างเชื่องช้า
จนกระทั่งยามสนธยาของวันที่สาม ขณะที่ท้องฟ้าสีเลือดเริ่มสลับวางลง
ผืนมหาสมุทรเบื้องล่างไปเสียวฉุนพลันระเบิดปรมาณูตกใจระลอกหนึ่ง
ในทันทีที่ปรมาณูนี้พุ่งขึ้นมา น้ำทะเลก็พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า เสียงคำราม
เดือดดาลแผ่ไอสังหารและความบ้าคลั่งพลันดังก้องออกมาจาก
มหาสมุทร

"เย้ยจ้ะ ตายเสียเถอะ!" เสียงนี้แผ่ไปด้วยความเกลียดชังอัน
ยากจะอธิบาย ขณะที่มันดังขึ้น จ๋าเสียซึ่งสวมชุดเกราะสีดำและตลอดร่าง
พรมัววราภาพลวงก็พลันลอยพรวดขึ้นจากผืนน้ำ ความเร็วระเบิดมากกว่า

คราวก่อนเป็นเท่าตัว ฟุ่งดึงเข้าหาไปเสียวูฉุนในชั่วพริบตา

จิตสังหารชัดตลบอบอวล พลังบำเพ็ญชั้นสร้างฐานช่วงปลายของ
จയാเลียะระเบิดเต็มกำลัง และเมื่ออยู่ภายใต้เกราะกายภูตผีจึงยิ่ง
ฟุ่งพรวดอย่างไม่หยุดยั้งจนเข้าใกล้ชั้นสมบุรณ์แบบ กลายเป็นพลาณภาพ
สยบปกคลุมไปถึงด้าน

ไปเสียวูฉุนตะลึงระคนดีใจทันที เขามองไปยังจยาเลียะ เชิดคางขึ้น
ก่อนจะสะบัดปลายแขนเสื้อเบาๆ หนึ่งครั้งแล้วยกมือขวาชี้อีกฝ่าย

"ถอยไป!"

"ถอยกับผีเจ้า..." ดวงตาทั้งคู่ของจยาเลียะแดงฉาน ยิ่งเห็นท่าทาง
เช่นนี้ของไปเสียวูฉุนก็ยิ่งคับแค้นใจนัก ขณะที่ฟุ่งเข้าประชิดปากก็ตะโกน
ก่นด่า มือขวาทำมุทราชี้ไปเสียวูฉุน เพียงแผลลิบเดียวก็เข้ามาใกล้ในรัศมี
สามจั้ง

มุมปากของเขาแฉะยิ้มชั่วร้าย คราวนี้เขามั่นใจมาก ต่อให้มี
สายฟ้าหรือลมพายุก็ล้วนไม่สามารถสกัดกั้นตนได้ และเยี้ยจั้งที่อยู่
เบื้องหน้าผู้นี้ก็ต้องตายอย่างมีต้องสงสัย!

ทว่ายังไม่ทันสิ้นเสียงก่นด่าของเขา ทันใดนั้นมหาสมุทรที่นิ่งสงบ
พลันมีมือขนาดยักษ์สีเลือดข้างหนึ่งโผล่ขึ้นมาด้วยความเร็วเหลือเชื่อ
มือนั้นตรงเข้ากวาดล้าง ช่วงขณะที่จยาเลียะเข้าใกล้ไปเสียวูฉุน นิ้วมือของ
มือยักษ์สีเลือดนี้ก็สัมผัสเข้ากับร่างของจยาเลียะโดยตรงราวกับตบแมลงหวี่
แมลงวันตัวหนึ่ง เพียงหนึ่งฝ่ามือ...ก็ตบกระเด็น

เสียงตูมดังหนึ่งครั้ง เกราะสีด้านอกร่างของจยาเลียะแตกสลายไป
ในบัดดล เขากระอักเลือดสด ส่งเสียงร้องโหยหวนคร่ำครวญชวนให้รู้สึก
สยดสยอง

"ไม่!" จยาเลียะสิ้นหวัง กระอักเลือดสดออกมา ร่างกายแทบจะ
แหลกสลาย พลังบำเพ็ญที่เพ็งพินคืบนี้ถดถอยลงไปอีกครั้ง ตลอด

ทั้งร่างเปราะบางคล้ายไร้เรี่ยวแรงใดๆ จะต่อต้าน ถูกนิ้วมือนั้นตบจนกระดอนไปไกล...

ไปเสียวณกะพริบตาปริบๆ ลมหายใจสะดุดอีกครั้ง เมื่อเห็นมือยักษ์สีเลือดจมลงมหาสมุทรแล้วหายไป จึงค่อยเงยหน้าขึ้นมองทิศทางที่จย่าเลียถูกตบกระเด็นไป สีหน้าเผยความเคารพนับถือ

"คนผู้นี้ช่างดั่งดั่งนักรบ" ไปเสียวณปลงตก ดิ่งสายตาดูกลับมาเดินหน้าต่อ ในใจคาดหวังเป็นอย่างยิ่งว่าอีกฝ่ายจะปรากฏตัวอีกครั้งเมื่อใด...

ห่างออกไปไกลบนผืนมหาสมุทร จย่าเลียลอยคออยู่ตรงนั้น สีหน้าเลื่อนลอย หางตามีน้ำตาแห่งความรันทดสลดใจ เขาบำเพ็ญเพียรมาหลายปี แต่ไหนแต่ไรมามีแต่หลังเลือดไม่หลังน้ำตา ทว่าตอนนี้เมื่ออยู่ที่นี้ เขากลับร้องไห้

เขารู้สึกว่าโลกแห่งนี้เต็มไปด้วยเจตนาร้ายต่อตน ตนเพียงอยากกำจัดเย้ายั่งเท่านั้น กลับกลายเป็นว่าเดี๋ยวก็โดนฟ้าผ่า เดี่ยวก็พายุคลื่นสุดท้ายคือสัตว์อสูรโลหิตนำหวาดกลัวที่อยู่ๆ ก็โผล่มาตบเขาเสียกระเด็น

เขารู้สึกว่าที่ตนยังมีชีวิตอยู่ในเวลานี้ถือเป็นปาฏิหาริย์มากแล้ว

"พลังบำเพ็ญข้าสูงกว่าเขา ข้าเข้าสำนักเซวี่ซีมานานกว่าเขา โยโลกแห่งนี้ถึงได้ติดกับเขาถึงเพียงนั้น!" น้ำตาของจย่าเลียยิ่งไหลพราก เขารู้สึกว่านับตั้งแต่ที่ตนเข้ามาอยู่ในโลกแห่งนี้ก็เหมือนได้เหยียบย่างเข้าสู่ฝันร้าย

เวลานี้เขาหวาดกลัวไปเสียจนถึงขีดสุด ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่คิดไปหาเรื่องอีกฝ่ายอีกแล้ว ในใจยังเริ่มเกลียดชังบุตรโลหิตเขาเข้าเจอและเซวี่เหมยด้วย หากไม่เป็นเพราะเซวี่เหมย เขาก็คงไม่มาอยู่ที่นี่แล้วก็ไม่ต้องเผชิญหน้ากับเย้ายั่ง...หากไม่เป็นเพราะคำสั่งของบุตรโลหิตเขาเข้าเจอ เขาก็ไม่มีทางดั่งตันคิดจะกำจัดเย้ายั่งครั้งแล้วครั้งเล่า และ

คงไม่ต้องตกอยู่ในสภาพนี้ สภาพที่รู้สึกว่าการทั้งโลกล้วนพุ่งเป้ามาจัดการเขา

"ไมยอุทธรรณ!" ตำแหน่งที่จย่าเสี่ยวอยู่ตอนนี้ใกล้กับที่ตั้งปณิธานของโลกอย่างมาก เมื่อเขามองไปยังยอดเขารวมถึงสัตว์อสูรโลหิตบนพื้นดินที่คล้ายจะเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก เขาก็สิ้นหวังทันที

ขณะที่กำลังสิ้นหวังอยู่ไม่นานหลังจากนั้นบนท้องฟ้าห่างออกไปไกลไปเสี่ยวฉุนเหาะเอื่อยๆ เข้ามา เมื่อมองภูเขาตรงหน้า ไปเสี่ยวฉุนก็สัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าปณิธานของโลกอยู่บนยอดเขานั้น เพียงตนผ่านไปได้ก็จะได้เดินออกจากด่านแรกนี้

ทว่าช่วงขณะที่เขาเข้าไปใกล้ ทันใดนั้นมังกรยักษ์ตัวหนึ่งก็โผล่หัวออกมาจากหลังเขาและจ้องไปเสี่ยวฉุนเขม็ง บนภูเขายังปรากฏปราณแข็งแกร่งหลายต่อหลายสาย ทั้งหมดล้วนเจาะจงมาที่ไปเสี่ยวฉุนราวกับขอเพียงเขาเข้ามาใกล้ สัตว์อสูรโลหิตเหล่านั้นก็จะรุกกันเข้ามารุมทั้งทันที

ผีเท้าของไปเสี่ยวฉุนหยุดกึก ก่อนหน้านั้นเขาได้เห็นเพียงมือยักษ์สีเลือดขำงั้น ตอนนี้ถึงจะถือว่าได้เห็นหน้าตาของสัตว์อสูรโลหิตอย่างแท้จริง สัตว์อสูรโลหิตในโลกแห่งนี้รูปร่างคล้ายคลึงกับสัตว์ร้ายด้านนอก ทว่ากลับมีสีเลือดตลอดร่าง ทั้งยังมีส่วนคล้ายคลึงกับสัตว์ร้ายอยู่หลายส่วน เมื่อเห็นว่าสัตว์อสูรโลหิตบนยอดเขานั้นเผยความไม่เป็นมิตรต่อไปเสี่ยวฉุนเช่นกัน จย่าเสี่ยวที่ลอยคออยู่บนผืนมหาสมุทรด้วยความสิ้นหวังพลันใจเต้นกระหน่ำอย่างบ้าคลั่ง ลมหายใจถี่กระชั้น ตาเบิกถลน แสงแห่งความหวังปรากฏขึ้นใหม่อีกครั้ง

"เขาก็เข้าไปไม่ได้เหมือนกัน!" จย่าเสี่ยวตื่นเต้น เขารู้สึกว่าตัวเองยังมีโอกาส ยามนี้จึงรีบเก็บพลังบำเพ็ญ จ้องเขม็งไปที่ไปเสี่ยวฉุน ใคร่ครวญว่าหากมีโอกาส บางทีอาจคว้าชัยชนะในโลกแห่งนี้มาได้

ไปเสียจนปวดศีรษะ มองสัตรีอสูรโลหิตเหล่านี้นับบนภูเขาด้วยความลึงเลอยู่ชั่วครู่ คิดดูแล้วรู้สึกว่าจะอย่างไรก็ต้องลองดูสักตั้ง โดยเฉพาะเมื่อคิดไปถึงตอนก่อนหน้านี้ที่เขารู้สึกว่าทั้งโลกแห่งนี้กำลังปกป้องตน หลังซึ่งใจดูแล้วก็เดินออกไปสองสามก้าวด้วยความระมัดระวัง เมื่อเห็นว่าสัตรีอสูรโลหิตเหล่านั้นไม่มีท่าที่ตอบสนองรุนแรงเท่าไรนัก ไปเสียจนจึงเดินออกไปอีกสองสามก้าว

เหตุการณ์ก็ดำเนินไปเช่นนี้ ด้วยความระมัดระวังเขาจึงเขยิบเข้าไปใกล้ยอดเขาเรื่อยๆ จนกระทั่งเหยียบลงบนก้อนหินของภูเขาที่แรกไปเสียจนยังตื่นเต้น แต่ไม่นานก็ค่อยๆ วางใจลง เขาพบว่าต่อให้ตนเดินมาถึงยอดเขา สัตรีอสูรโลหิตเหล่านั้นก็ทำเพียงมองเท่านั้น ไม่ได้ขัดขวาง

ภายใต้ความตะลึงระคนดีใจ ไปเสียจนเดินเร็วๆ ออกไปอีกหลายก้าว เมื่อพบว่ายังคงไม่มีอุปสรรคอันใดก็ตื่นเต้นขึ้นมาทันที รีบมุ่งหน้าไปยังยอดเขาอย่างรวดเร็ว ในขณะที่เดียวกันบนผืนมหาสมุทรด้านล่าง เมื่อจยาลีเย่มองเห็นทุกอย่างนี้กับตาตัวเอง เขาก็ตกตะลึงจนตาค้าง

เขาลุกพรวดขึ้นยืน สีหน้าครุ่นคิด ไม่นานนัยน์ตาก็กวาดประกายดุเดือด

"เข้าใจแล้ว แม้ว่าที่นี่จะดูเหมือนมีสัตรีอสูรโลหิตอยู่เยอะมาก แต่ในความเป็นจริงแล้วขอเพียงไม่เผยไอสังหารออกมา สัตรีอสูรโลหิตเหล่านั้นก็จะไม่ขัดขวาง ต้องเป็นเช่นนั้นแน่นอน!

ดังนั้นที่ข้ายังลอยคออยู่บนมหาสมุทรต่างๆ ที่เข้ามาใกล้เขาลูกนี้แล้วสัตรีอสูรโลหิตได้น้ำกลับไม่พุ่งขึ้นมาโจมตีข้า ก็เป็นเพราะ...ตอนนี้ข้าไม่มีไอสังหาร!" จยาลีเย่ลึงเลอยู่ครู่หนึ่งด้วยยังรู้สึกไม่ค่อยวางใจนัก แต่หากยอมแพ้ทั้งอย่างนี้ ความหวังที่กว่าจะลุกขึ้นขึ้นมาได้ของเขา ก็จะต้องดับลงอีกครั้ง สองจิตสองใจอยู่ครู่ใหญ่เขาก็กัดฟันกรอด สีหน้า

เผยความเด็ดเดี่ยว ค่อยๆ เหาะขึ้นมาช้าๆ ควบคุมไม่ให้ตนเผยโอสังหารออกมา เหาะเข้าไปใกล้ด้วยความระมัดระวัง

จนกระทั่งเกือบจะถึงภูเขา สายตาของสัตว์อสูรโลหิตรอบด้าน พลันตกลงบนร่างของจ๋าย่าเลี่ย จ๋าย่าเลี่ยชะงักมีท่า หน้าซีรษะชาหนึบ ร่างสั่นสะท้าน พยายามคั้นรอยยิ้มออกมา

"ข้าไม่ได้มีเจตนาร้าย เพียงผ่านมาเท่านั้น..." จ๋าย่าเลี่ยรีบอธิบาย เร็วปรือ

ทว่าชั่วขณะที่เขาเปิดปาก มังกรยักษ์สี่เลือดที่โผล่หัวออกมาบนยอดเขาพลันคำรามแหบพร่า ท่ามกลางเสียงคำรามนี้ ร่างกายของมันเหาะพรวดเข้าไปใส่จ๋าย่าเลี่ย เวลาเดียวกันสัตว์อสูรโลหิตตัวอื่นๆ บนยอดเขาก็พากันระเบิดปรมาณูร้ายรุนแรง ทุกตัวพร้อมใจกันออกมา และกระโจนเข้าไปใส่จ๋าย่าเลี่ย

แม้แต่ได้มหาสมุทรก็ยังปรากฏดวงตาจำนวนนับไม่ถ้วนอีกครั้ง หลังจากทีดวงตาเหล่านั้นเปิดออก ยักษ์สี่เลือดที่มีขนาดร่างกายใหญ่เล็กไม่เท่ากันล้วนทะยานขึ้นมาบนผิวน้ำ คำรามก้องและพุ่งเข้าโอบล้อม

จ๋าย่าเลี่ยกรีดร้องโศกเศร้า น้ำตาไหลทะลักทลาย

"ไม่ยุติธรรม เจ้าข้าโกง!" จ๋าย่าเลี่ยรำให้ เขาารู้สึกว่าโลกนี้กลั่นแกล้งตัวเอง ท่ามกลางเสียงร้องโหยหวน สัตว์อสูรโลหิตจำนวนมากทยอยเหลือคณานับที่อยู่รอบด้านพากันกระโจนเข้าไปใส่เขา

ไปเสียவுณเองก็ใจสั่นวาบ เมื่อครู่ที่อยู่ๆ สัตว์อสูรโลหิตก็พากันระเบิดอารมณ์ จิตได้สำนึกสิ่งให้เขาเผ่นหนี แต่ไม่นานก็พบว่าที่สัตว์อสูรโลหิตเหล่านั้นพุ่งเข้าไปใส่คือจ๋าย่าเลี่ยที่อยู่ด้านล่าง

จ๋าย่าเลี่ยผู้ที่เขาสังเกตเห็นมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้นี้แล้ว ทว่าการครอบครองปณิธานของโลกสำคัญกว่าจึงไม่ได้สนใจ ยามนี้กวาดตามองหนึ่งครั้ง ในใจไปเสียவுณจึงเกิดความเห็นใจ

ส่วนคำพูดของอีกฝ่าย ไปเสียวณที่ได้ยินก็โอหังๆ หนึ่งครั้ง ไม่ได้แก้ตัว เพราะเขาเองก็รู้สึกว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ...เพราะถึงอย่างไร ตั้งแต่มาอยู่ในโลกแห่งนี้เขาก็แทบไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง เพียงเหาะมาเรื่อยๆ เท่านั้น

เมื่อเหาะมาถึงที่นี่ สัตว์อสูรโลหิตก็ยังไม่ขัดขวางเขา ปล่อยให้เขา ผ่านเข้ามา...

ไปเสียวณรู้สึกว่าการแห่งนี้ช่างดีกับตนยิ่งนัก ยามนี้เมื่อมอง จัวยาลีลาที่ถูกห้อมล้อมด้วยสัตว์อสูรโลหิต เขาก็ลังเลว่าควรจะโยน ลูกกลอนกระสุนชานออกไปสักเม็ดดีหรือไม่...

"ช่างเถอะ ข้าเป็นผู้บำเพ็ญเพียรผู้มีจิตใจงดงามคนหนึ่ง" ไปเสียวณ ปลงอนิจจังพร้อมเดินขึ้นไปบนยอดเขา มองป้ายศิลาอันหนึ่งที่ ตั้งตระหง่านอยู่ที่นั่น ป้ายศิลานี้กำลังส่งประกายแสงวิบวาม ทั้งยัง ส่งกระแสพลังเรียกหาออกมาอย่างต่อเนื่อง

คิดอยู่ครู่หนึ่ง ไปเสียวณก็เดินเข้าไปใกล้ป้ายศิลา ยกมือขวาขึ้น วางลงไปด้านบน พริบตาที่มือของเขาสัมผัสเข้ากับป้ายศิลา สมอของเขาลั่นสนั่นสะท้อน รวากับว่าทันใดนั้นจิตสัมผัสของเขาได้แผ่ขยายออกไป หลอมรวมกับทั้งโลกแห่งนี้...

และก็เหมือนว่าโลกแห่งนี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายเขา แล้ว...

บัดนี้มหาสมุทรสีเลือดสดใหม่กระหน่ำ ทะเลทรายลอยขึ้น กลางอากาศ ท้องนภาเคลื่อนโคจรขัดตลบปั่นป่วน แผ่นดินสั่นสะเทือน เหล่าพืชหญ้า เพื่อที่เขาจำนวนนับไม่ถ้วน ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดำรงอยู่บนโลกแห่งนี้แผ่ความปิติยินดีออกมา คล้ายกำลังให้ร้อง และยังคงคล้ายว่า กำลัง...หมอบคำนับ!

สัตว์อสูรโลหิตทุกตัวคุกเข่าลงอย่างพร้อมเพรียงกัน หันหน้า

ไปทางไปเสี่ยวจุนที่อยู่บนยอดเขา เปล่งเสียงร้องคำรามอย่างสวามิภักดิ์...

จ่าเลยที่รอดชีวิตมาได้หวุดหวิด ยามนี้ก็ตัวสั่นสะท้าน เขา
เหม่อมองไปเสี่ยวจุนที่อยู่บนยอดเขา เขาไม่มีทางลืมประสบการณ์ของ
ช่วงชีวิตนี้ได้เด็ดขาด ไม่มีทางลืมผู้ที่ยามนี้เป็นดังราชัน เป็นดั่งนายของ
โลกแห่งนี้อย่าง...เยี่ยจ้ง!

บทที่ 246

ด่านที่สอง

นี่เป็นครั้งแรกที่ย่ำแย่ได้เป็นผู้พิทักษ์ในการประลองบุตรโลหิต
ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องนี้มาก่อน ทั้งยังไม่รู้ว่าคนที่
ได้รับการยอมรับนับถือในโลกแห่งอื่นๆ นั้นมีประสบการณ์เช่นใดบ้าง

แต่เขามีความรู้สึกว่า...ทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนเห็นและประสบมา
ไม่มีทาง...เหมือนกับคนอื่นแน่นอน เขายังถึงขั้นมีกลางสังหรณ์รุนแรง
ด้วยว่าบางที...การประลองบุตรโลหิตตลอดทั้งในสำนักเซวี่ซี้ตั้งแต่
อดีตจนถึงปัจจุบันก็ยังไม่เคยมีผู้ใดเป็นเหมือนเขายิ่งตรงหน้าเขาในตอนนี

เขาไม่รู้ว่าความรู้สึกนี้ของตนถูกต้องหรือไม่ แต่ช่วงขณะนี้เมื่อเขา
มองเห็นทั้งโลกสิ้นสะเทือน สรรพสิ่งทั้งหลายล้วนคุกเข่าคำนับ เขาก็
คุกเข่าลงคำนับไปเสียวุ่นที่อยู่นบนยอดเขาโดยไม่รู้สึกตัวเช่นกัน

เวลานี้ไปเสียวุ่นอยู่บนยอดเขา เขารู้สึกแปลกประหลาดอย่างมาก
ราวกับว่าเพียงหนึ่งความคิดของตนก็สามารถดับทำลายโลกนี้ได้...

และวิชาอมตะมิวงวายเป็นของเขาบัดนี้กำลังโคจรอย่างรวดเร็ว
ท่ามกลางสติพราเลือน เขาคล้ำกับได้ยินเสียงเสียงหนึ่งกระซิบแผ่วเบา
อยู่ข้างหูของตัวเอง

"มา...มา...มา..."

ไปเสียวุ่นพื้นคืนสติในฉับพลัน ดวงตาทั้งคู่ฉายแสงคมกล้า หลังจากไตร่ตรองอยู่ชั่วครู่เขาก็สุดลมหายใจเข้าลึก ยกมือขวาขึ้นมาจากบนป้ายศิลา สรรพสิ่งตลอดทั้งโลกล้วนปล่อยแสงสีเลือดจืดจาง แสงสีเลือดนี้พุ่งเข้ามารวมกันที่ตัวเขา ทำให้รอบกายไปเสียวุ่นกลายเป็นสีแดงฉาน

แสงสีแดงฉานนี้ก่อร่างขึ้นเป็นประตูบานหนึ่งซึ่งค่อยๆ เปิดออกอย่างเชื่องช้าต่อหน้าไปเสียวุ่น

เมื่อมองประตูบานนี้ ไปเสียวุ่นเจียบงันไปครู่ใหญ่ เขารู้ว่านี่คือประตูที่จะนำไปสู่ด่านที่สอง ยามนี้หลังจากก้มหน้าลงมองทั้งโลกแห่งนี้แล้วเขาก็ยกขาขึ้นก่อนจะเหยียบย่างเข้าไปในประตู ร่างหายวับไปพร้อมกับประตูและแสงสีเลือดรอบด้าน

ณ พื้นที่ภายในร่างบรรพบุรุษโลหิตที่ไม่อาจรู้ชัดได้ว่าอยู่ตรงส่วนใด ที่นี้เป็นพื้นที่ว่างเปล่าแห่งหนึ่ง ทอดสายตามองออกไปก็เห็นเพียงพื้นที่เว้งว่างกว้างไกลสุดลูกหูลูกตาจนมองไม่เห็นปลายทาง เห็นเพียงว่าเบื้องล่างมีเสาทรงกรวยตั้งตระหง่านมากมายหลายต้น

เสาเหล่านี้ดูเหมือนแท่นสูงมากมายที่ตั้งอยู่เต็มพื้นที่ว่างเปล่า รกร้าง รอบด้านยิ่งเจียบสด

ในบรรดาแท่นสูงนับไม่ถ้วน มีสองแท่นที่พื้นที่กว้างขวางมากที่สุด โดยมีขนาดใหญ่เป็นหมื่นจั้ง ตั้งห่างกันไม่กี่ไมล์นัก เชี่ยวเหมยและซ่งจวินหวานนั่งขัดสมาธิแยกกันคนละแท่น ต่างฝ่ายต่างกำลังคุมเชิงกันจากที่ไกลๆ

พวกนางสองคนมาถึงที่นี่ในเวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม ไม่เหมือนกับผู้ที่พักเหล่านั้ เพราะพวกนางมีป้ายคำสั่ง ไม่จำเป็นต้องได้รับการยอมรับจากบรรพบุรุษโลหิตก็สามารถมาที่นี่ได้โดยตรง และนั่งรอ

ให้ผู้พิทักษ์ของพวกนางมาถึง

เวลาในโลกโลहितไร้สิ้นสุดไม่เหมือนกับที่นี่ หนึ่งชั่วยามของที่นี่ เทากับหนึ่งเดือนในโลกโลहितไร้สิ้นสุด

ตามการคาดการณ์ของพวกนาง อย่างน้อยยังต้องรอคอย อีกหลายชั่วยามถึงจะมีผู้พิทักษ์เดินออกมาจากโลกโลहितไร้สิ้นสุด ส่วนด้านที่สองของการประลองบุตรโลहितนั้นพวกนางทั้งสองจำเป็นต้อง เอาป้ายคำสั่งออกมาพร้อมกันถึงจะเริ่มได้ ไม่มีใครอยากเริ่มก่อน ต่างก็ต้องการรอให้ผู้พิทักษ์ของตนมาถึงก่อนค่อยนำป้ายคำสั่งออกมา

"ซ่งจวินหว่าน เจ้าก็อายุปุนนี้แล้ว เหตุใดยังต้องช่วงชิงตำแหน่ง บุตรโลहितกับข้าอีก สกุลชงของเจ้าไม่มีคนอื่นแล้วหรือไรถึงได้ให้หญิงแก่ อย่างเจ้าลงมือเอง" เซวี่เหมยหัวเราะหยันเสียงเย็น หลังจากที่พวกนาง สองคนมาถึงที่นี่ก็คอยเฝ้าแนมกันอยู่ตลอดเวลา ต่างฝ่ายต่างขัดหู ขัดตากันและกัน เวลานี้เซวี่เหมยเป็นฝ่ายเอื่อยปากขึ้นก่อน

ซ่งจวินหว่านคิดว่ากระดูก ขณะกำลังจะตอกกลับก็พลันหน้าเปลี่ยนสี แล้วเงยหน้าขึ้นมองด้านบน เซวี่เหมยที่อยู่ไม่ไกลเวลานี้ก็มานตา หดลง รีบเงยหน้าขึ้นมองเช่นกัน

เห็นเพียงแค่ว่าในความว่างเปล่าเบื้องบนค่อยๆ มีประตูปานใหญ่ บานหนึ่งปรากฏออกมา ทั้งยังส่งเสียงครืนครืนในเวลาเดียวกัน

มีคนคว่ำบาณฐานของโลกมาได้เร็วถึงเพียงนี้เซวี่หวี่ นี่ยังไม่ถึง หนึ่งชั่วยามดีเลย สำหรับโลกโลहितไร้สิ้นสุดแล้วแปลว่ายังไม่ถึงหนึ่งเดือน ด้วยซ้ำ! ม่านตาทั้งคู่ของเซวี่เหมยหดลงพลาจร้องอุทานอยู่ในใจ นาง เข้าใจการประลองบุตรโลहितเป็นอย่างดี ว่ากันว่าปีนั้นผู้พิทักษ์คนหนึ่ง ที่เร็วที่สุดก็ยังไม่ใช้เวลาหนึ่งชั่วยามครึ่ง หรือก็คือหนึ่งเดือนครึ่งถึงจะ เดินออกจากด้านที่หนึ่งมาได้

คนผู้นี้คือใคร...นั่นมันโลกโลहितไร้สิ้นสุดเซวี่หวี่นะ ไม่เพียงแต่

ต้องต่อสู้กับผู้พิทักษ์ ยังมีสัตว์อสูรโลหิตอีกนับไม่ถ้วน คิดจะได้รับการยอมรับจากปณิธานของโลกจำเป็นต้องผ่านการต่อสู้ที่ยากลำบาก ทว่าคนผู้นี้กลับเร็วได้ถึงเพียงนี้! ช่งจวินหว่านเองก็สะท้อนอยู่ในใจ นางตกตะลึงอย่างมาก บุคคลเช่นนี้หากเป็นคนฝ่ายนาง ยังถือว่าดีไป แต่หากเป็นผู้พิทักษ์ของเซวี่ยเหมยย่อมถือเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงสำหรับการช่วงชิงตำแหน่งบุตรโลหิตของนาง

ทว่าเมื่อช่งจวินหว่านย้อนนึกถึงผู้พิทักษ์ของตัวเอง ใบหน้าของคนเหล่านั้นลอยขึ้นมาในสมองของนางทีละคน นางก็รู้สึกว้าวไม่ว่าคนใดก็ไม่มีทางทำได้ถึงขั้นนี้ หน้าจึงมีดคล้ำลงทันที

ผู้ที่มีสีหน้าดำทมิฬยังมีเซวี่ยเหมยอีกคน หลังนางนึกถึงผู้พิทักษ์ของตนก็เกิดความไม่มั่นใจขึ้นมาเช่นกัน บัดนี้จึงจ้องเขม็งไปยังประตูบานใหญ่ที่ปรากฏขึ้นมากะทันหันพร้อมกับช่งจวินหว่านด้วยสายตาเย็นเยียบ

ไม่นานในประตูบานใหญ่ก็ค่อยๆ เผยร่างพรำมัวร่างหนึ่ง ร่างนี้เริ่มเด่นชัดมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่กี่ชั่วลมหายใจก็เผยตัวตนอย่างชัดเจน ต่อหน้าสตรีทั้งสอง ช่งจวินหว่านและเซวี่ยเหมยอุทานเสียงหลงพร้อมเพรียงกัน

"เยี่ยจิ้ง!"

จิตสังหารในดวงตาของเซวี่ยเหมยโชนแสง ในใจตื่นตะลึง ลมหายใจที่กระชั้นน้อยๆ นางจินตนาการไม่ออกเลยว่าเยี่ยจิ้งทำอะไรกันแน่ ถึงได้รับปณิธานของโลกในเวลารวดเร็วถึงเพียงนี้

หลังจากร้องอุทานด้วยความตกใจ ช่งจวินหว่านก็ปีติยินดีขึ้นมา โดยพลัน ดวงตาคุ้งามเปล่งประกายระยิบระยับ มองไปเสี้ยวฉุนฉิ่ง

ตอนที่ไปเสี้ยวฉุนฉิ่งเยียบย่างเข้าไปในประตูบานใหญ่ เบื้องหน้าของเขาพรำมัว ยามนี้เมื่อทุกอย่างชัดเจนขึ้นจึงมองเห็นแท่นสูง

จำนวนนับไม่ถ้วนของพื้นที่แห่งนี้ทันที และมองเห็นเซวียเหมยกับ
ซ่งจวินหวานด้วย

"ศิษย์น้องเยี่ยจ้งมาหาข้าเถอะ" ซ่งจวินหวานกล่าวด้วยรอยยิ้ม
น้ำเสียงเต็มไปด้วยความอ่อนโยน ในใจทั้งตะลึงและยินดีอย่างไร้ที่สิ้นสุด
เซวียเหมยแค้นเสียงเย็นหนึ่งครั้ง กำหมัดแน่น

ไปเสี่ยวฉุนกะพริบตาปริบๆ ก้าวเดินไปทางซ่งจวินหวาน ไม่นาน
ก็มาอยู่บนแท่นสูงเดียวกับนาง จากนั้นจึงเดินไปหยุดยืนอยู่เบื้องหลัง
ซ่งจวินหวาน

"เช่นนั้น...ข้าเป็นคนแรกหรือ" ไปเสี่ยวฉุนถามขึ้นมาด้วยความใคร่รู้
"ต้องเป็นคนแรกอยู่แล้ว เจ้าทำได้อย่างไร คู่ต่อสู้ของเจ้าคือใครหรือ"
ซ่งจวินหวานยิ้มหวานหยดย้อย รอยยิ้มนี้เมื่อปรากฏขึ้นในดวงตาไปเสี่ยวฉุน
ในใจของเขาก็อึ้งอัมมว้าว วามารหึง ทว่าสีหน้ากลับไม่เผยความรู้สึกใดๆ
เขาเชิดคางขึ้น ไพล่มือทั้งคู่ไปด้านหลัง สีหน้าเย็นชา ปราณดูร้าย
แผ่กระจายไปทั่วร่าง

"ง่ายดายนัก เพียงเดินผ่านมาเฉยๆ เท่านั้น ส่วนคู่ต่อสู้ ข้าไม่ได้
ถามนามของเขา" ไปเสี่ยวฉุนเอ่ยปากกราบเรียนด้วยท่าทางล้าลึก
ถ้อยคำของเขาสื่อความโดดเด่นอย่างหาที่สุดมิได้ออกมา โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งคำบอกกล่าวอันเรียบง่ายนี้สามารถทำให้ซ่งจวินหวานและ
เซวียเหมยคิดไปไกลสุดกู่ พวกนางสงสัยจะจินตนาการว่าเมื่อเยี่ยจ้ง
เข้าไปในโลกโลหิตไร้สิ้นสุดแล้วก็สร้างกระบี่โลหิตขึ้นมา เช่นฆ่าสังหาร
ไปตลอดทาง...

สังหารสัตว์อสูรโลหิตจำนวนนับไม่ถ้วน เมินทุกสิ่งทุกอย่าง
เหลือบมองใต้ฝ่าด้วยความหยิ่งทะนง ประหัตประหารจนกระทั่ง
ปณิธานของโลกยอมรับ

ดวงตาทั้งคู่ของซ่งจวินหวานยังเปล่งประกายสดใส แม้แต่

เซวียเหมยเองก็ยังมองไปเสี่ยวจุนอยู่หลายที เพียงแต่ไม่นานพวกนางก็พบว่าบนร่างของไปเสี่ยวจุนกลับไม่มีร่องรอยบาดแผลใดๆ หน้าจึงกระตุกน้อยๆ อย่างอดไม่อยู่ ในใจยิ่งรู้สึกไม่ชอบมาพากล

ซ่งจวินหวานกำลังจะเอ่ยปากถาม ไปเสี่ยวจุนกลับสะบัดปลายแขนเสื้อเบาๆ หนึ่งครั้งก่อนเอ่ยปากนิบนาน

"ข้าเหนื่อยแล้ว หากเริ่มต้นที่สองเมื่อไรก็บอกข้าด้วย" ขณะกล่าว เขาก็เดินไปหยุดอยู่อีกฝั่งหนึ่ง วางตัวโดดเด่นยวราวดันสนสูงตระหง่าน ก่อนจะนั่งลงทำสมาธิ ปิดตาลง สีหน้าเด็ดเดี่ยวที่แฝงไว้ด้วยความเย็นชา ประกอบกับปราณดุคั่นบนร่างเขาทำให้คำพูดของซ่งจวินหวานถูกกลืนกลับลงไปเป็นคอ

ไปเสี่ยวจุนนั่งขัดสมาธิ ทว่าในใจยิ่งรำรวดอกไม้ผลิบานนานแล้ว เขาลำพองใจอย่างถึงที่สุด กำลังคิดว่าตอนนี้ตนต้องดูโดดเด่นเป็นพิเศษอย่างแน่นอน

ไม่ได้ ข้าต้องเพิ่มท่าทางให้มากอีกหน่อยถึงจะยิ่งดูสมจริง ไปเสี่ยวจุนคิดมาถึงตรงนี้ ใบหน้าที่มีสีหน้าเย็นชาก็เซิดขึ้นน้อยๆ รวบรวมกำลังทอดสายตามองออกไปไกล และนัยน์ตาก็ค่อยๆ มีความโศกอาดูรเพิ่มขึ้นมา

เมื่อเห็นเช่นนั้นแล้ว ซ่งจวินหวานและเซวียเหมยต่างก็ใจสั่น ยังมองเขาไม่ออก

ไม่นานก็ผ่านไปอีกหนึ่งชั่วยาม ความว่างเปล่าด้านบนมีประตูปานใหญ่ปรากฏขึ้นอีกครั้ง ชายฉกรรจ์ที่แฝงไว้ด้วยปราณดุร้ายรุนแรงเดินหอบฮักๆ ออกมา หลังจากเซวียเหมยเห็นคนผู้นี้ดวงตาก็กว้างใหญ่ ปลัมปิติทันที ชายฉกรรจ์ผู้นั้นคารวะเซวียเหมยก่อนจะเดินไปยังแท่นสูงที่นางอยู่ เมื่อสายตากวาดไปเห็นไปเสี่ยวจุนขณะกำลังนั่งลงทำสมาธิ ก็แอบร้องตกตะลึงอยู่ในใจ

เดิมเขานึกว่าตัวเองเป็นคนแรกที่เดินออกมา กลับนึกไม่ถึงว่า
เยี้ยจั้งผู้นี้จะเร็วยิ่งกว่าตนเสียอีก

แต่ละชั่วยามผ่านพ้นไป ผู้พิทักษ์ทยอยเดินกันออกมา ซงเซวีย
ก็เป็นหนึ่งในนั้น สีหน้าของเขาเหนื่อยล้า มีอาการบาดเจ็บภายใน
เห็นได้ชัดว่าประสบความยากลำบากถึงที่สุดกว่าจะได้รับการยอมรับ
จากโลกนั้น

จนกระทั่งผ่านไปห้าชั่วยาม หลังจากผู้พิทักษ์คนสุดท้ายปรากฏตัว
ขึ้น ด้านแรกก็ถือว่าสิ้นสุดลงอย่างแท้จริง

ผู้พิทักษ์ที่ซ่งจวินหวานและเซวียเหมยพามาต่างก็ผ่านการเลือกเฟ้น
อย่างพิถีพิถัน ทุกคนล้วนมีลักษณะพิเศษที่ไม่ธรรมดา ครั่งนี้กำลังสู้กัน
ต่างฝ่ายต่างมีคนทำสำเร็จสิบคน

สตรีทั้งสองประสานสายตากันและสาดประกายตาเย็นเยียบ
ไปมา เน้นนานถึงได้ต่างคนต่างแค้นเสียงเย็น ก่อนจะหันกลับไปอธิบาย
จุดสำคัญในด้านที่สองให้ผู้พิทักษ์ของตน

"ด้านแรกของการประลองบุตรโหดนั้นเฉพาะผู้ที่ได้รับการยอมรับ
ถึงจะผ่านด้านมาได้ ถือเป็นการชั่งชั่งกันระหว่างผู้พิทักษ์อย่างพวกเจ้า
ข้าไม่สามารถเข้าร่วมได้ แต่ด้านที่สองที่กำลังจะเริ่มนี้โหดร้ายยิ่งกว่า
ข้าเองก็จะเข้าร่วมด้วย!

ด้านที่สองนี้มีชื่อว่าทะเลทรายสีเลือด เส้นทางสายนี้ไม่มีจุดสิ้นสุด
ทุกเจ็ดชั่วยามจะเกิดพายุที่ดับทำลายทุกสิ่งหนึ่งครั้ง เมื่อใดก็ตามที่เกิด
พายุนี้ ทุกชีวิตที่อยู่บนทะเลทรายสีเลือดจะดับสูญกลายเป็นซากกระดูก

และที่นี้ก็คือเส้นทางเดียวที่ทอดยาวไปสู่ห้องหัวใจ ดังนั้นพวกเรา
จึงมีเวลาเพียงเจ็ดชั่วยามเท่านั้น และวิธีการเดียวที่จะผ่านทะเลทราย
สีเลือดไปได้ก็คืออุญแจ!" นัยน์ตาซ่งจวินหวานฉายประกายคมกล้า
กวาดตามองทุกคนพลางเอ่ยปากเนิบช้า เซวียเหมยที่อยู่บนแท่นถัดไป

ก็กำลังพูดกับผู้พิทักษ์เหล่านั้นด้วยคำพูดทำนองเดียวกัน

"ทุกชั่วยาม ไม่ว่าทิศทางใดก็ตามในทะเลทรายแห่งนี้จะมีกุญแจหนึ่งดอกปรากฏขึ้น ผู้ที่ได้กุญแจไปครอบหากสามารถรักษาไว้ได้จนถึงท้ายที่สุด เมื่อเวลาเจ็ดชั่วยามสิ้นสุดลง ก็จะถูกส่งเข้าไปยังถนนบรรพกาลสีเลือด และถนนบรรพกาลแห่งนี้จะพุ่งตรงไปสู่ห้องหัวใจ... ส่วนข้าและเชวียเหมยไม่จำเป็นต้องใช้กุญแจ สามารถผ่านไปได้อย่างตรง

กุญแจมีทั้งหมดเจ็ดดอก หมายความว่าสุดท้ายผู้พิทักษ์ที่จะได้เข้าไปยังถนนบรรพกาลพร้อมข้าและเชวียเหมยจะมีมากที่สุดเพียงเจ็ดคนเท่านั้น!" ซ่งจวินหวานเอ่ยเนิบช้า ภายใต้การอธิบายของนาง ความโหดร้ายทารุณในทะเลทรายสีเลือดก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นต่อหน้าทุกคน

ไปเสียวุ่นหน้าเปลี่ยนสีน้อยๆ นอกจากซ่งเชวียแล้ว คนที่เหลือต่างก็น้ำตาตก ผู้บำเพ็ญเพียรวัยกลางคนผู้หนึ่งในกลุ่มลังเลอยู่ชั่วครู่แล้วจึงเอ่ยถามเสียงเบา

"แล้วผู้ที่ไม่ได้ครอบครองกุญแจเล่า"

ซ่งจวินหวานมองผู้บำเพ็ญเพียรวัยกลางคนผู้นั้นหนึ่งครั้ง ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

"เพราะนี่เป็นการต่อสู้แบบหมู่คณะ หากเป็นฝ่ายที่ได้รับกุญแจมากกว่า ผู้พิทักษ์ที่ไม่ได้ครอบครองกุญแจถึงจะไม่ถูกส่งเข้าไปยังถนนบรรพกาลสีเลือดก็จะมีทางถูกกำจัด เพียงถูกคัดออกเท่านั้น

แต่...ฝ่ายที่ได้กุญแจน้อย ผู้ล้มเหลวจะถูกกำจัดหลังจากผ่านไปเจ็ดชั่วยาม! นี่คือกฎเกณฑ์ ประมาจารย์อาวโลก็ช่วยไม่ได้!

ดังนั้นนี่ไม่ใช่ช่วงเวลาที่เราจะเข่นฆ่ากันเอง นอกเสียจากว่ากุญแจอยู่ในมือผู้พิทักษ์ของเชวียเหมย พวกเขาสามารถแย่งชิงมาได้ตามใจชอบ แต่หากคนกันเองได้ครอบครอง ห้ามเข่นฆ่ากันเด็ดขาด! เพราะหากฆ่าแกงกันเอง สุดท้ายไม่เพียงฆ่าเท่านั้นที่ล้มเหลว พวกเจ้าเอง

ก็ต้องตายอยู่ที่นี้...

พวกเจ้าทั้งหลาย ถึงไม่ใช่คนสกุลช่งของข้า ข้าก็ขอให้คำมั่นสัญญา หากข้าได้กลายเป็นบุตรโลหิต อนาคตของพวกเจ้าย่อมก้าวไกลไร้ขีดจำกัด เรื่องที่รับปากพวกเจ้าไว้ ข้าต้องทำได้อย่างแน่นอน หากข้าล้มเหลว เสร็จเหิมยทำสำเร็จ พวกเจ้าทั้งหลายก็ต้องร่วงลงเหวไปพร้อมกับข้า!"

ซึ่งจวินหวานสุดลมหายใจเข้าลึก ลูกขึ้นยืนประสานมือค้อมตัวต่ำไปทาง พวกไปเสียวุ่น

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3SMz9Gs>